

bruge en saadan Fremgangsmaade maatte han tørst fra de oprindelige Tal trække de Besparelser, der er anført som samlet Sum paa Budgettet, og faa dem fordelt paa de forskellige Konti, hvor de hører hjemme, og saa trække de nys beregnede Tal fra. Men jeg mener i det hele taget, det er umuligt at føre en Diskussion her i Salen paa Grundlag af et Dokument, som slet ikke foreligger for denne Forsamling.

Saa er der Kravet om at overføre paa Finansloven Udgiftsnedsættelser, der opstaa som Følge af visse midlertidige Love. Hvis det nu var en ny Praksis paa dette Omraade, den højtærede Forsvarsminister indførte ved denne Lejlighed, kunde der siges noget dertil. Men det ærede Medlem Hr. Rode ved saa udmærket vel, at det ikke er en ny Praksis, det er tværtimod en Fortsættelse af en gammel Praksis fra den Tid, da det ærede Medlem sad i Regeringen og det ærede Medlem Hr. P. Munch var Forsvarsminister.

Jeg skal tillade mig at gaa tilbage til Rigsdagsforhandlingerne i Samlingen 1919—20. Da var det ærede Medlem Hr. Gamborg Regeringspartiets Ordfører ved Finanslovens anden Behandling. Referatet af denne anden Behandling for de militære Budgetters Vedkommende findes i Folketings-tidende for nævnte Samling Sp. 3001. Det var i de Tider, da den radikal-socialistiske Regering sad ved Styret, og da kom man som bekendt meget let over de militære Budgetter, naar det drejede sig om 20, 50 eller 100 Mill. Kr.; Behandlingen blev færdig paa 5 Minutter. Det var ogsaa denne Gang saaledes; Ordførers Tale fylder kun en halv Spalte. Han begyndte sin Tale med at udstøde følgende Hjertesuk: „Det vilde have været mig en speciel Glæde, om jeg paa de militære Budgetter havde kunnet præsentere for Tinget en Række Sparefor-slag . . . men den Glæde er ikke blevet mig beskaaret.“ Hvor faar man egentlig ved at læse det Medlidighed med dette radikale Hjertesuk, som her stiger op fra et forpint Bryst! Hvor var det mange Aar siden, den Perle paa det radikale Venstres militære Program: Nedsættelse af Militærudgifterne, Land- og Søpolitivagten, havde faaet nogen Oppudsning! Den kunde vel trænge til det, den laa som muggent og skimlet Skrammel, slængt hen i en Krog, og der var ingen, der tænkte paa det i disse Aar eller regnede med det.

Men det gaar gerne saadan, at der alligevel sidder noget Samvittighedsnag hos dem, der har været utro mod Programmet; det fik den radikale Ordfører hin Dag at

mærke, og man faar virkelig ondt af ham ved at høre dette hans Hjertesuk. Jeg maa antage, at dette Suk særlig var vendt mod hans høje Chef, den daværende Forsvarsminister Hr. P. Munch, men: denne var ganske ubarmhertig, og hans Ubarmhertighed træder særlig frem ved Finanslovens tredie Behandling. Behandlingen af de militære Budgetter var kort ligesom forrige Gang, den har ikke været over 3 Minutter; men heller ikke her vilde den daværende Forsvarsminister skænke sin Ordfører den specielle Glæde, som han attraaede saa saare, og han kunde dog have gjort det. Thi denne Behandling fandt Sted den 22. Marts 1920; men den 5. Marts 1920 var der stadfæstet en Lov, der — ligesom senere Love — gav Tilladelse til kun at indkalde Halvdelen af Mandskabet, og ved Forelæggelsen anslog den daværende Forsvarsminister Besparelsen ved denne Lov til at udgøre nogle Millioner Kroner; det staaer Spalte 3665. Men han var, som jeg sagde før, haardnakket nok til at nægte Ordføreren, det ærede Medlem Hr. Gamborg, den Glæde, som kunde ligge i dette ved tredie Behandling at kunne præsentere en Nedgang i Militærudgifterne paa disse „nogle Millioner Kroner“. Den daværende Forsvarsminister gjorde ikke, hvad man nu kræver fra radikal Side i Henhold til den vedtagne midlertidige Lov.

Derfor forekommer det Krav, som Oppositionspartierne nu stiller til Forsvarsministeren, mig noget uægte og noget mærkeligt, siden deres egen Forsvarsminister ikke vilde handle saaledes. Men det var, da de Herrer selv havde Regeringen. Da var det ikke paakrævet at ændre Finansloven af Hensyn til saadanne midlertidige Love. Men hvorfor er det saa paakrævet nu? Jeg beder om Svar paa det Spørgsmaal. Er det for at faa noget at rumle paa, som J. K. Lauridsen sagde, noget, man kunde rumle paa til Dagens Ende? Men hvorfor ikke blive ved den af selve de radikal-socialistiske Partier indførte Praksis paa dette Omraade, især nu, da vi staaer overfor en ny Hærlov? I Samlingen 1916—17 var det ærede Medlem Hr. Slengerik Ordfører for de militære Budgetter, og han udtalte da, at det var mærkværdigvis gaaet saadan, at de militære Budgetter for Tiden var de mest neutrale Budgetter. Den Ytring er slet ikke mærkelig i det ærede Medlem Hr. Slengeriks Mund, da han naturligvis ligesom alle andre mindedes de dagelange Debatter, som vi navnlig efter 1905 førte, naar de militære Budgetter var til Behandling. Naar det drejede sig om en Stigning paa 5 000—10 000 Kr., fordi Havren var blevet noget dyrere, eller noget andet